

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - 16.

V Zateci dne 25. dubna 1947.

Cena 2 Kčs

Jsmě konečně doma

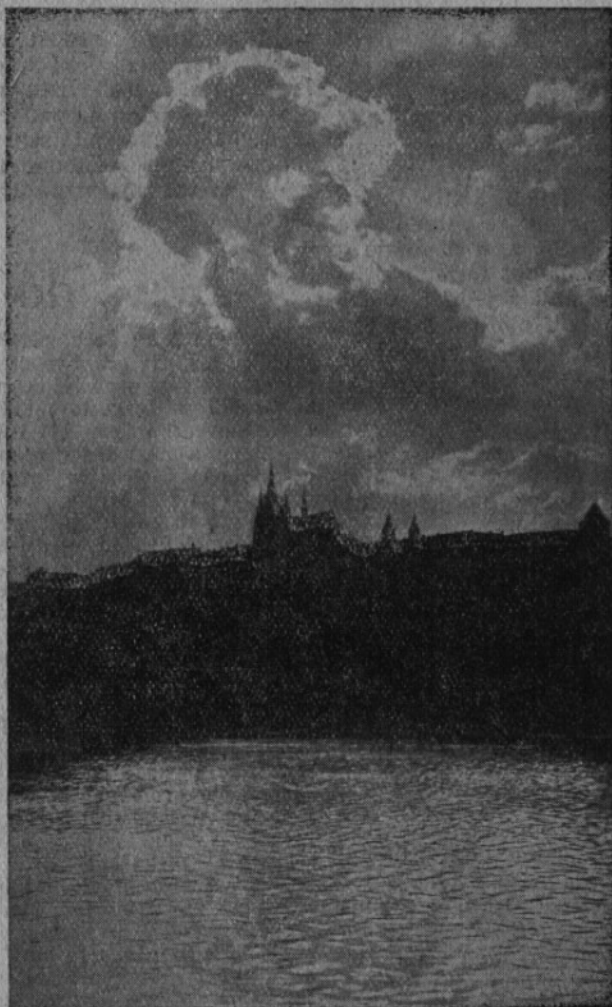
Konečně jsme doma v naší staré vlasti. Odtud tedy vyšli více než před 75 lety naši předkové. Ona je na svých prsou odkojila a vychovala. Odtud i my, druhé to a třetí pokolení, narozené a vyrostlé za hranicemi vlasti na cizí půdě, čerpali jsme to nejvzácnější, to, co vytváří hlavní podstatu duševní stránky člověka — pokrm duševní. Tato naše stará vlast to byla, která zvláště po svém osvobození, vedena duchem nezapomenutelného tatíčka presidenta Masaryka a pak za moudrého vedení jeho důstojného nástupce presidenta Dra E. Beneše, poskytovala nám, svým dětem, za hranicemi duševní posilu. Čerpali jsme odtud oživující vláhu naší národní kultury, jako větev stromu čerpá vláhu z kmene, který pevně tkví kořeny v domácí půdě.

Nebylo by tedy s námi ještě tak zle, pokud by trvalo takové spojení s vlastí. Nehledě však ani na tyto dosti příznivé podmínky, za jakých jsme vedli za hranicemi zápas o svou duševní existenci, hrozilo nám přece jen nebezpečí, že ochabneme. V cizině nemohli jsme mít, což je samozřejmé, plnou míru toho, čeho je zapotřebí k zdárnému duševnímu vývinu. A proto náš návrat na domácí půdu přichází v hodině dvanácté.

Svou starou vlast jsme vždycky vřele a věrně milovali. Vždyť s takovým zápalem šli do boje proti našemu odvěkému nepříteli naši mužové, ba, útrap válečných a nebezpečí nezalekla se i celá řada našich žen a dívek, které svorně se svými muži a bratry při osvobozování našeho národa dle svých sil zdárně pomáhaly.

Boj byl dobojován. Mnozí z našich nejlepších synů a dcer českého národa skropili svou drahou krví hranici a drahou půdu vlasti, vydechli svou šlechetnou duši, obětovali svůj život za krásné Československo, které jim nebylo dopřáno spatřiti.

Po osvobození naší drahé vlasti ze spárů bestiálního německého nacismu stala se otázka návratu domů naší životní otázkou. Oplakávajíc naše drahé padlé a toužíc po shledání s těmi z našich bojovníků, kterým bylo osudem dopřáno spočinouti po přestá-lych bojích v klínu naší drahé matky vlasti, upírali jsme nedočkavě zraky

Uvidět matičku Prahu a Hradčany bylo vždy touhou každého volyňského Čecha

tam domů a toužebně jsme očekávali, kdy nás náš národ vezme k sobě do naší krásné domoviny.

Konečně jsme se dočkali. Po dosti dlouhém čase, kdy se u nás tolikrát střídaly růžové naděje na brzké přesídlení s těžkými pochybnostmi, nastalo nám konečně tak dlouho očekávané stěhování. Je to stěhování obtížné sice, avšak radostné stěhování domů, do své skutečně volné domoviny.

Dnes už jsme doma. Plní radostného vzrušení nad shledáním se svými drahými a nad tím, že jsme konečně mezi svým národem v krásné, vytoužené vlasti a můžeme začít zde skutečný, radostný, nový život. vděčně vzpomínáme těch našich synů a dcer, kteří za nás za všechny, za svoji krásnou vlast obětovali své mladé životy. Děkujeme panu prezidentovi

(Pokračování na str. 4.)

O přednostním právu účastníků odboje

Abychom ušetřili tisícům zahraničních vojáků, účastníků domácího odboje atd. zbytečné korespondování s MNO-Kanceláři legií ve věci osvědčení o přednostním právu podle zákona č. 255/46, uveřejňujeme tuto informaci: Je jisté, že každý zahraniční voják dříve nebo později bude potřebovat osvědčení o přednostním právu, které bude vydávati jediné MNO-KLEG. To se týká i těch osob, které toto osvědčení o přednostním právu obdržely podle zákona č. 136/46 Sb. z. a n. a které již pozbylo platnosti.

Jak žádati osvědčení?

MNO-KLEG se dohodlo s představiteli odbojových složek na zásadě, že tato osvědčení o přednostním právu se budou vydávati prostřednictvím jejich Ústředí. Pro příslušníky, na něž se vztahuje zákon č. 255/46 Sb. z. a n., bude to značná úleva, neboť formuláře žádostí si objednájí v jednotě ČsOL, v jejímž obvodu bydlí a kde jsou členy jednoty ČsOL. Formulář žádostí je velmi obsáhlý, má 8 stran tiskopisu a bude mít ještě řadu vložek, jako:

1. Pro příslušníky čs. zahr. armády vložka a),
2. Pro příslušníky spojeneckých armád vložka b),
3. Pro španělské dobrovolníky vložka c),
4. Pro partyzány vložka d) atd.

Jednoty ČsOL, které budou obhajovat formuláře žádostí, zjistí u každého žadatele, zda sloužil mimo čs. armády ve spojenecké armádě, případně byl-li čs. dobrovolníkem ve Španělsku, anebo předcházela-li u něj před vstupem do čs. vojenské jednotky prokazatelná partyzánská činnost.

Funkcionáři jednot ČsOL udělají hromadné objednávky těchto formulářů u Ústředí ČsOL s příslušnými vložkami. Na Slovensku bude postup obdobný, jen s tím rozdílem, že tam budou mít slovenský text formulářů a objednávky budou řídit jednoty ČsOL na sekretariát ČsOL v Bratislavě.

Jak již uvedeno, formuláře žádostí je velmi obsáhlý, má 8 stran vydání je spojeno s velkým finančním nákladem. Přihlédneme-li k tomu, že zde bude značné vydání na poštovné a administrativní síly, byla stanovena cena formuláře na 10 Kčs, kterou zaplatí žadatelé. Jednoty zašlou příslušný obnos za formuláře Ústředí při objednávce. Jaké doklady bude třeba přiložiti k žádosti o osvědčení? Zvláštní

poučení o tom vyčerpává všechny otázky a bude přiloženo k formuláři.

Příslušníci Volkslisty a přednostní právo

Zákon č. 255/46 postavil všechny osoby, které sloužily v nepřátelské armádě, ať již dobrovolně nebo nedobrovolně, do nevýhodného postavení. To platí zejména o občanech ze Slezska, kteří byli nuceni přijmout Volkslistu. Tito občané neobdrželi automatickým způsobem přednostní právo, nýbrž k normální žádosti musí připojiti ještě svoji žádost, v níž vysvětlí, proč a za jakých okolností byli nuceni Volkslistu přijmout. Ve všech těchto případech zákon č. 255/46 dává ministru národní obrany právo rozhodnouti o přiznání charakteru zahraničního vojáka.

„... do nebe volající!!!“

Jsem volyňský Čech, příslušník zahraniční armády gen. Svobody. Zúčastnil jsem se bojů proti Němcům v ruské a později v československé armádě a na Slovensku jsem byl těžce raněn do hlavy a následkem zranění jsem nyní uznán částečným invalidou, neschopným těžké práce.

Koncem roku 1945, kdy byl náš útvar demobilisován — dříve jsem to pochopitelně udělat nemohl —, podal jsem si, jelikož jsem vyučeným obchodníkem s dvouletou praxí (pracoval jsem jako samostatný prodáváč v konsumním družstvu), žádost o obchod se smíšeným zbožím v obci Tvršice u Žatce. (Tato obec byla naší zájmové skupině určena podle rozdělovníku zvl. voj. skupinou „Žatec“.) K tomuto obchodu patřily tři ha půdy, žádal jsem proto o celý tento objekt. Zmíněný obchod byl již v národní správě. Národní správce p. Bohuslav Blecha, pocházející ze Sloupu u Davle, o jehož minulosti mluví jasně přípisy na ONV v Žatci, který byl za první republiky trestán pro zločiny podvodu, a to jednou sedmi a po druhé deseti měsíci těžkého žaláře a ztrátou volebního práva a jenž se ani za okupace nechoval zvlášť pěkně, je přesvědčen, že největším právem a zásluhou je přijít první, když se rozdělovalo, nemíni se tohoto obchodu vzdát.

V květnu 1946 byl mi dán vlastnický dekret na tuto usedlost, avšak obchod mi do dnešního dne nebyl předán. Tři ha půdy a domek bez inventáře jak živého, tak mrtvého (bývalý majitel měl tyto pozemky propachtované) nemůže uživit mne a moji rodinu, jejíž příjezd očekávám v nejbližších dnech. Pokud jsem byl sám, protloukal jsem se všelijak, někdy víc než uboze, nedovedu si však představit, jak to bude vypadat, až přijedou moji staří rodiče.

V jednotách ČsOL bývají spory o tom, zda ti vojáci, kteří vstoupili po 6. říjnu 1944 do čs. vojenské jednotky, mají býti považováni za zahr. vojáky. Zákon č. 255/46 říká jasně, že se na ně vztahuje, i když vstoupili později do čs. vojenské jednotky, avšak museli býti zařazeni u bojového útvaru.

Funkcionáři jednot ČsOL a stejně zahraniční vojáci necht se řídit těmito pokyny, aby si ušetřili zbytečné korespondování. Jednoty ČsOL mají přiležitost organizačně podchytit tisíce bratrů a sester, které dosud stojí mimo řady legionářského bratrstva. Nepochybujeme, že to bude náležitě využito, aby Obec legionářská se stala mohutnou národní složkou, sdružující příslušníky 1. a 2. odboje. Škpt. Jar. Dostál.

Jak jsem se dříve těšil na jejich příjezd, tak nyní mám z toho obavy.

Byl jsem v této své záležitosti mnohokrát na ONV v Žatci a dokonce na ZNV v Praze, odkud jsem přivezl osidlovací komisi v Žatci nařízení, aby mi ten objekt, na který mám vlastnický dekret, byl v plném rozsahu předán. Osidlovací komise toto nařízení dala MNV v Tvršicích, avšak MNV, jehož předsedou je p. Kužela, se odvolává na ONV a ONV mě posílá zpět na MNV a tak do dnešní doby, za více než jeden rok, není moje záležitost nikterak vyřešena. P. Blecha v obchodě prodává dále, mně docházejí poštou výměry daní z obchodu a mně nezbyvá než je nosit zpět berní správě, která mne vede jako národního správce zmíněného obchodu.

K tomu všemu musím poznamenat, že p. Blecha se svým tchánem vlastní tři domky ve Sloupu u Davle.

V jednom ze svých projevů řekl ministr národní obrany amádní generál L. Svoboda: „Křivdy páchané na zahraničních vojácích jsou v některých případech do nebe volající!“

Častokrát si myslím, sedě sám v nevytopené světnici, že podobné případy mému jsou opravdu do nebe volající a přednostní právo, které kompetentní úřady nerespektují, výsměchem vrženým v tvář. Dalí jsme vše pro osvození naší drahé vlasti a nechceme nic než existenci a nechceme to od nikoho, jen po Němcích, s nimiž jsme musili po tak dlouhou dobu bojovat. Je to, že jsme se mohli ucházet o zabezpečení své existence až po propuštění z armády, tak velkým proviněním, a je snad to, že jiní mohli na tyto usedlosti a živnosti přijít již devátého května 1945, tak velkou zásluhou, že není nutno respektovat naše minimální životní požadavky? J. Holec.

Návrh na osídlení pohraniční obce Folmava

V týdeníku Svazu Čechů z Volyně „Věrné stráž“ čteme, že shromažďovací středisko volyňských Čechů v Zatci je přeplněno zkušenými a nám dobře známými zemědělci. Současně vidíme, že velká obec Folmava, zbařená Němci, není doposud osídlena. Vhodné pozemky až na nepatrné úseky leží ladem, objekty hospodářské pustnou a budovy chátrají. Ostatní pohyblivý majetek rozkraden a zničen.

Celkový stav této obce do odsunu cizáků byl produktivní, nyní, bohužel, představuje nám tak žalostný pohled a jeví se vykříčnickem naší neorganizovanosti!

Mně, jako průkopníku pro lepší život našeho národa a jako bývalému průkopníku budování ruského hospodářství v SSSR není lhostejno mlčky a bez zájmu k tomu přihlížeti. Navrhuji osídliti ihned celou Folmavu Volyňáky, v první řadě zemědělci. Podejte těmto pomocnou ruku a přesvědčíte se, že Folmava v brzkou předěl původní německou Folmavu. Tím posílíme naše české hospodářství, naše Chodsko a zajistíme naše hranice spolehlivými vlastenci. Netřičíte naše volyňské krajany a usídlíte tyto kompaktně tak, jak žili na Ukrajině v českých obcích. Folmava by se hodila pro kolonisty z Holověň, Dědovy Hory a Moščnočky. Většina z nich je toho času ve sběrném středisku v Třemošné u Plzně. Bohužel někteří z nich jsou již rozstrkáni do horských, lesních osad a samot, jako na Jindřichově Hoře u Domažlic, kde je dvanáct rodin z Holověň. Mezi těmi je známý pan Havlíček, bývalý majitel 22 ha pozemků. Nyní má tam dřevařiti jako lesní dělník. Viděl jsem jejich krásná, prosperitní hospodářství a vím, že dřevorubci nebyvali a také této práci nerozumí. Nyní v nouzi, v jaké se ocitají, při své pracovitosti ani v tomto případě nezahynou. V zájmu našeho všennárodního blaha bylo by na místě, aby takový zemědělec byl umístěn ve Folmavě. Kromě toho jejich rodiny a hlavně manželky nemohou se smířiti s tímto stavem a teskní po ostatních, s kterými v Holovni žili jako jedna rodina. Proč by se jim nemohlo vyjiti vstříc? Vždyť je zde k tomu možnost.

Zpříjemnil by se jim zde život a mohli

by ve staré vlasti založiti toužený a klidný domov. Plně a právem si toho zaslouhují! Jejich prospěch by byl prospěchem celostátním.

Volyňští jako dobří vlastenci ukázali svoji zdatnost v bojích první i druhé světové války, opustili svůj hmotný majetek pro starou vlast, ve které dovedou žít ve shodě a přátelství se všemi dobrými, bez ohledu na jejich politickou příslušnost. Touží však po dobré shodě a takovém společenském životě, jako vedli v dřívějším domově. Těžce snáší naši politickou agitaci, a jen v příčinlivé práci vidí svoji budoucnost. Svého vlastnictví si váží a o cizí nestojí.

Popis obce Folmavy

Jaká byla:

Obec měla 136 čísel, 1200 až 1500 duší. Z toho asi 60% hosp. usedlostí s výměrou kolem 700 ha zemědělské půdy III.—IV. třídy. Půda je vhodná pro pěstování všeho druhu obilí a okopanin. Hlavně hojná sklizeň jakostních brambor. Též ovoce, dokonce i vinná réva se tam pěstovala. Nadm. výška 470 m. Pozemky jsou poměrně rovné a připomínají polohu dědovskou. Za německého hospodaření bylo tam 800—900 kusů hovězího dobytka, 50—60 párů koní, též značný byl chov vepřového brava, i ovce se tam pěstovaly. Ve vyšších polohách jest dosti pastvin. Ve Folmavě jsou dva vodní mlýny, jeden s menší pilou, dvě kovárny, pekařství, dva hostince, konsumní obch. družstvo, katolický farní kostel a i pošta tam dříve byla.

Bylo by nenahraditelnou škodou, kdyby tato obec zanikla a byla přizpůsobena divokému západu.

Obec leží při hlavní silnici Domažlice—Bavory, k nejbližší železniční stanici je půl hodiny (Česká Kubice).

Jaká Folmava nyní je:

Pozemky těsně přiléhají k německé hranici. Jižní větší část asi 60 hosp. usedlostí je s poměrně rovnou plochou bonity III. tř. Nyní slouží pastvinářskému družstvu, které v začátcích mělo 400 kusů hovězího dobytka a 28 koní. Nyní tam mají 101 krávu a 18 koní. Stádo obsluhují dělníci cizích

Bulharů 28 a 2 české dojičky. Dohled má správce a adjunkt.

Neproductivních členů těchto zaměstnanců v rodinách je 54 cik. a 4 Bulhaři. Celkem 94 duší. Udržování tohoto družstva podle sdělení předsedy MNV stojí měsíčně asi 50 až 80.000 Kčs.

Bydlí tu ještě zaměstnanci finanční stráže a bezp. orgánů. Něco málo českých civilních osob. Jen dva zemědělci hodlají obhospodařovati 15 ha půdy na severní kopcovité straně Folmavy, kde je horší půda než jakou obsadilo pastvinářské družstvo.

Na některých malých domkách jsou lístky s označením zájemců, výletníků. I v tomto směru byla by Folmava vyhledávána. Dělníci pastvinářského družstva mají obsazeno 16 domků, které hanebně ničí a pak se stěhují do domků jiných. Označení jsou poměrně dobře placeni, ale jak pracují je vidno na místě samém.

Tento způsob hospodaření jest naprosto neproductivní. Potrvá-li tento stav ještě rok, obec zanikne a dočkáme se dalších nenahraditelných ztrát!

Jaká Folmava může být:

Bude-li Folmava osídlena co nejdříve Volyňáky, než poslední budovy shnijí a spadnou, v krátké době se vzkřísí a stane se novým domovem těchto zaslužilých vlastenců. Pak ne 100 družstevních kraviček uboze pěstovaných, ale při nejmenším pětkrátě tolik odborně i spolehlivě pěstovaných tam bude.

V případě nájzdu Hunů lépe by se postaral o záchranu tohoto majetku každý samostatný majitel, než obsluhující honec, u kterého na prvním místě byla by osobní kůže.

Z vojensko-strategického stanoviska pastvinářská družstva i jiné důležité podniky měly by míti místo ve vnitrozemí a nikoliv na dosah našim nepřátelům. V tom směru máme příklad v SSSR, kde z opatrnosti přestěhovali důležité podniky až za Urál.

Čím dříve se toto osídlení uskuteční, tím to bude pro naši republiku prospěšnější. V každém případě bude lépe, než nechávati naše volyňské krajany nečinně čekati v různých sběrných táborech. Půda a příroda nečeká.

Více organizační pružnosti, méně liknavosti a pohodlnosti. Odstraňte zbytečně zastaralé a neprospěšné papírové šimly. K osidlovacím pracím přidělujte schopné, pactive a obětavé pracovníky. Kdo jakýmkoli způsobem překáží, odstraňte jej jako škůdce národního rozvoje. Blaho celku musí být zase nad sobecké zájmy jednotlivců. Svěťte proto naše pohraničí doзору ministerstva národní obrany!

Zdar a sílu budovatelskému dílu naší drahé domoviny. F. H.

Hledám svého vnuka Vladimíra Sochora, nar. 1925 ze Sofijevky (u Sklíně), příslušníka čs. východní armády. Kdo by o něm věděl, hlase to na adresu jeho dědy: Josef Sochor, t. č. shromažďovací středisko v Berouně.

Kraj, vhodný pro osídlení

(„Nár. osvobození“, Praha, 6. 3. 47.)
Ze zprávy, uveřejněné v Nár. osvobození ze dne 12. II. o umístování volyňských Čechů vysvítá, že se pro tyto naše bratry nedostává usedlostí. Je-li tomu tak na Zatecku, nemusí tak býti na jiném místě v pohraničí. Na příklad u nás v nýrském soudním okrese je několik vesnic úplně prázdných. V kraji tom se daří velmi dobře všechny zemědělské plodiny — kde byla komora plemenného do-

bytka a kde jsou všechny předpoklady pro rentabilní hospodářství — bylo by dosti místa pro naše reemigranty. Bylo by opravdu největší nehospodárně i protistátní nechat tento kraj zarůst lesem nebo v něm popásat chudá stádečka skotu. Je nutno pamatovat na to, že naše hranice budou tam — kde kraj bude osídlen! O tento kraj měla by se zajímati Komise pro osidlování. A vy rovněž, volyňští bratři!

Švarc.

Z naší soutěže

Toniček čeká na tatínka

Bylo už po válce a Toničkův tatínek se nevracel domů. Na každodenní Toničkovy otázky, kdy přijede tatínek, odpovídala maminka, že už brzy, že už jede, že je to daleko a že cesta dlouho trvá. Tak Toniček zase čekal. V jejich vesnici všichni čekali na tatínky a Pepíček Valentů čekal na dva bratry. Venku bylo jaro, sluníčko svítilo a hřálo, tak hoši se zuli a hráli si u Valentů na zahrádě. A hráli si na vojnu. Toniček byl desátníkem (jako tatínek!) a proto museli jej všichni kluci poslouchat (tatínek psal, že tam na vojně také jej poslouchají!). Toniček má rád tatínka a je na něj hrd: no, vždyť kluci jej proto poslouchají, poněvadž má takového tatínka, že tatínek je desátníkem. V jejich vesnici více nikdo není desátníkem. Jenom kdyby se už vrátil!

Toniček běžel k Valentům. Nechtěl to daleko, ale dnes se mu zdá cesta nekonečnou. Ještě kousíček a už... A řekne, že oni dostali dopis od tatínka. To mu budou kluci závidět! Nikdo neposlal dopis, a tatínek poslal. A je už četařem, a to je ještě víc než desátník! Tak tatínek píše, že všichni z jejich vesnice jsou živi a zdraví, že jsou na Zatecku, že tam mají statky, že se domů už nevrátí a že on, maminka, babička a prý všichni z jejich vesnice pojedou do Čech. A že to je daleko! Ještě dále než do Dubna.

Toniček všem vypráví, co jim ještě napsal tatínek. Kluci jej poslouchají a jsou všichni nějak vážní. Pepíček se dívá někam daleko, daleko, a na něco velmi důležitého myslí (jestli tam v Čechách budou mít takovou velikou zahradu, jako mají doma). Sláva je smuten: ke komu pojedou oni, když jejich tatínka na vojně zabili... A potom si zase hráli. Stěhovali se do Čech: do Dubna jeli koňmi a odtud vlakem. Tak to poručil Toniček (tatínek to přece napsal!).

Více dopisů tatínek neposlal. Do jejich vesnice docházelo vůbec málo dopisů. Snad pošta nechodí. Přišly žně, Toniček měl na starosti domov. Všichni byli na poli. Už ani hrát si nemohl. Leďa v neděli, když maminka byla doma. Pak přišlo, dlouho přišlo. A jednoho dne, když se Toniček vzbudil ráno, bylo venku bílo. Pro Tonička nastaly zase dobré časy: sáňkoval. Když večer přicházel domů, ptal se, jestli tatínek neposlal dopis. Maminka celá smutná vrtěla hlavou. Co to? Jiní posílají. Tak plynul Toničkoví čas. Ale Toniček stále myslel, celou zimu, jaro, léto, podzim, stále myslel — proč tatínek nic nepíše? A kdy už pojedou do Čech?

Byla zase zima. Jednoho dne, právě měli oběd na stole, zaklepal někdo na dveře. Toniček rychle otevřel

a už utíkal k mamince, neboť vcházel jakýsi cizí pán. A ještě mnoho jiných lidí přišlo. Všude chodili, psali, měřili, počítali krávy, koně, slepice. Když se Toniček ptal, kdo je ten pán, maminka odpověděla, že ten pán je vezme do Čech a že za dva týdny pojedou. To bylo starosti: maminka někam jezdila se strýčkem, všechno prodávali (i to strakaté telátko prodali!), bahli a pak jeli do Dubna a odtud jeli vlakem. Celou cestu myslel Toniček na tatínka: jestli jej najdou a jak jej najdou, co mu všechno poví, kde budou bydlet, a jestli tatínek má hřibátka. Přijeli na nějaké nádraží a překládali věci z jednoho vozu do druhého. Nikdo nemohl anebo nechtěl Toničkově říci, proč to dělají. Ani s ním nechtěli mluvit. Však on se zptá tatínka. Ten bude určitě vědět. Potom zase jeli. Jeli rychle a stále jeli, ani nezastavovali a neklepali kladivami na kola. Všude jim dávali jíst, smáli se na Tonička a všichni mluvili tak jako Toniček a maminka. Jednou, když zastavili, hrála hudba, potom nějaký starý pán mluvil a všichni plakali (Toniček se tomu velmi divil), potom ten pán podal Toničkově ruku a bral ho za bradu. Všichni mluvili, že už jsou na místě, že jsou v Čechách.

No a kde je tatínek?

Toniček se rozhlížel, maminka také a tatínka neviděl. Strýček někam běžel, možná, že přivede tatínka. Každý z jejich transportů se s někým vítá, všichni se smějí, lžají, a maminka je taková smutná a má slzy v očích. Na-

jednou je Toničkově také smutno. Toniček by chtěl vzít tatínka také okolo krku a políbit jej. Nebál by se toho, že ho tatínek popíchá a poškrábe bradou, jako to bývalo doma. On se toho vůbec nebojí. Jenom kdyby tady byl. Aby maminka neplakala. Ona se asi bojí, že tatínka nenajdou a proto pláče.

A tatínek nepřišel! Potom Tonička, maminku, babičku a strýčka odvezli do velikého domu. Už jsou tady dávno a tatínek nepřichází. Jedna tetička říkala, že tatínek nepřijde, že on má nějakou „cundru“, ale Toniček ví, že ta tetička jej straší. Toniček věří, že tatínek přijede a odveze je odtud. Maminka nechce říct Toničkově, co je to „cundra“, tak on si počká na tatínka a ten mu to určitě poví.

Prosím tě, tatínku, jdi si už pro svého Tonička. Nedovol, aby tvé dítě muselo jíst ten „pencák“, který jsi ty, muž a voják, tak nerad jidával na frontě. Kdybys viděl, tatínku, jaký je Toniček veliký, rozumný a tobě podobný, jak netrpělivě na tebe čeká a jak se na tebe těší, tak bys už dávno pro něj přijel. On je stále na tebe hrdý!

Ty si pro něj a pro maminku přijedeš, že?

A řekni Toničkově, až se bude ptát, že „cundra“ to byla taková nemoc a že teď už jsi zdravý.

A jeď už. Kup Toničkově bonbony na uvítanou. A ohol se, ať Tonička nepopícháš!

A. N.

Jistebník n./Odrou, okres Bílovec

Dne 11. dubna ve 20 hodin večer bylo uspořádáno v Jistebníku n./O. v hostinci „U Matěje“ slavnostní uvítání bratří a sester volyňských Čechů-reemigrantů. Přítomně uvítal v českém Jistebníku br. Oldřich Janček a přál všem, aby se jim u nás v Jistebníku n./O. líbilo a cítili se mezi námi jako mezi skutečnými bratry. Další průběh besedy řídil okresní osvětový inspektor br. Josef Vavrečka, který ujistil přítomné bratry volyňské Čechy-reemigranty věrným bratrstvím a pomoci, kdykoliv ji kdo bude od od nás potřebovat. V družné zábavě za zpěvu národních písní, hudebních vložek a recitací došlo k vzájemnému poznání všech přítomných. Za krásné přivítání a milé přijetí v Jistebníku n./O. poděkoval volyňský Čech-reemigrant br. Rašek a Petr Mach, který vzpomněl oběti I. a II. zahraničního odboje, vzpomněl padlých volyňských bratří pod Duklou a vyzval přítomné, aby nezapomněli na vdovy a sirotky po těch, kteří obětovali své životy, abychom se my dočkali lepší budoucnosti v naší drahé, svobodné republice Československé.

Sbírka ve prospěch vdov a siretek po

padlých volyňských bratřích vynesla 1.500 Kčs za kterýžto obnos vyslovují jistebničtí volyňští Češi-reemigranti své nejsrdečnější poděkování. Nechť je tento pěkný projev opravdového bratrství a lásky příkladem k následování.

Petr Mach, Jistebník n./O. č. 82.

(Pokračování se str. 1.)

Jsme konečně doma

Dru E. Benešovi a pak celé naší vládě za to, že se o náš návrat do vlasti přičinili a slibujeme, že budeme zdárně pracovat, každý dle svých schopností a sil, k znovuvybudování a rozkvětu naší drahé republiky.

Buď pozdravena naše drahá domovino po všech přestálých svízlech, přijmi nás s láskou tak, jak i my jsme ti věrnost a lásku zachovali. Podobně jako praotec Čech na památném Řípu voláme k tobě: „Vítej země nám souzená, tisícerymi sliby vyhledávaná, zachovej nás bez úrazu a rozmnožuj potomstvo naše od pokolení do pokolení.“ V. Fieck, učitel.

Těžké postavení Volyňských

Jindřich Dušek:

Málo jen činitelů, kteří mají na starosti usidlování volyňských bratří, vžívá se do jejich duševního postavení a jejich duševních bojů a bolesti. Tam, kde se taková našli, vidíme přes všechny těžkosti v očích přestěhovalců radost a také uspokojení těch, kteří se snaží ze všech sil pomoci. Viděl jsem to ve sběrném středisku v Podbořanech, Žatci i Třemošné. Tam, kde se tato těžká práce provádí jen tak že se provádí, vznikají těžké škody národu i státu. Nedá se sice napravit to, co bylo promarněno, tím, že nám bylo sdělováno, že je vše připraveno a nebylo, ale dá se za daných okolností napravit mnoho.

Konservativní venkovský lid na Volyni tvořil převážnou většinu naší menšiny a vlastními mozoly z pralesů a močálů vytvořil řadu překrásných českých obcí. Toto bylo také jednou s příčin, že větve volyňská si zachovala překrásný a živý jazyk a staročeskou poctivost, po které je u nás věta. Proto se také český člověk s Volyňi těžko loučil a těžko přetřhával kořeny, který jeho život zapustil na této půdě, neb se zde mezi slovanskými bratry cítil šťastným a jeho život byl plný a krásný. Na Volyň nikdy nezapomene.

Český člověk si na Volyni zidealisoval vše, co bylo české a co mělo spojení s matičkou Prahou. Co bylo ČSR, bylo nejdokonalejší, nikdo neměl tak dobré kněze, tak výtečné učitele, stroje a časopisy, knihy atd. ČSR bylo nejdokonalejší a nejspokladnější stát na světě, a slyšel-li přednášet svým rodným jazykem o Praze, panu prezidentovi, vždy slzel. My, kteří jsme na Volyň jezdili, také jsme nic, co by jej bolelo, mu nesdělovali. Miloval český volyňský člověk vlast nesmírně a viděl její obraz před sebou jako princeznu z pohádky. Na vlastní oči se nemohl převědčít.

Zanechal vše, bojoval v první i v druhé válce, strádal a po dlouhém čekání přišel do země, úctou, láskou a vírou vysněné. Jaké však bylo jeho probuzení. Vystoupil z vlaku a již na něj čekala křížová cesta. Jen málo bylo těch, kteří byli očekáváni, z 35.000 jen 10%. Ještě nezapomněl, jak SSSR skvěle organizovaly reemigraci od nás. Sotva odevzdal klíče svého domu, už byl předáván přistěhovalci z ČSR. A co vidět zde? Bezradnost, nepřipravenost, nedůslednost ve slovech i skutcích. S rodinou se krčí s několika jinými v jedné místnosti a je posílán, aby si „něco“ našel. Kam? Ze žrné Ukrajiny až do hor a kopců, kam se chytrému vnitrozemci, který doma vše prodal a vše nejeden v pohraničí zabal, nechtělo. Čte si mezistátní smlouvu mezi ČSR a SSSR a vidět vše, jak bylo ze strany SSSR poctivě a důkladně dojednáno. Rusko smluvně zajišťovalo vše potřebné pro občany, které ze svého svazku propustilo. Jak však jinak vše v praktickém provádění vy-

chází. Sny o dobré matce vlasti se rozptýlí a stojí zde před ním holá a tvrdá skutečnost. Ohlíží se, hledá radu, pomoc a ona mnohdy nepřichází. Je zoufalý a jako malé dítě pláče a pláče. Je bezmocným. „Škoda, ach škoda tě, ty krásná a veliká Ukrajině, proč jsem jen odcházel. Přesto, že tě válka tolikrát ničila, přece jsi mi dala vše, co jsem k životu potřeboval. Hlad sice nemám zde doma, ale jsem zebraček s rancem na zádech, s koníčkem a kravičkou, kteří již třetí den nemají než žitnou slámu. Bože, Bože, je to možné?“ „Jsem vdova, muž dal život za vlast, dali mi chalupu a pole, nemám však co zasít a čím je obdělávat. Jedině dobrá sousedka mi dala slepičku, tak že mám pro děti aspoň obden vajčko. Ostatní sousedé, i mnozí z Volyň, jsou hluchí. Mají plné chlévy i stodoly a nedají nic. Oni přece bojovali. Přišli dříve než já. Můj bohužel nedošel.“

„Bohatý soused, „starousedlík“, vypůjčil si nábytek, vrátil jen starou postel a dvě židle. Na posteli spí děti a já na slamníku v koutě světnice, která jediná má okna. Jsem zde již druhý měsíc. Dostala jsem 900 Kčs, koupila jsem si lístky, ještě že jsem z Malínského fondu dostala 1000 Kčs a nějaké ty hadříky na děti. Jsem od Žitomíru.“

„Jsem také vdova s živým mužem a pěti dětmi. Pět krků jsem na Volyni po celou válku živila a přijeli jsme. Muž nepřišel naproti. Stála jsem na nádraží v Žatci jako kůl v plotě. Všichni se radovali, objímání nebralo

konců. Jen já jsem tušila, že přijde velká bolest... a přišla. S mužem na statku hospodařila jiná, mladší, mazaaná a z polovice s germánskou, rafinovanou krví. Nechal mne a šel za ní.“

Jen několik obrázků a myšlenek. Jest možná náprava? Jest možno pomoci? Ano, jest! Úřady mnohde zklamali, a ne ze zlé vůle. Z nezkusnosti a někde také z neporozumění. Proto nesmíme zklamat my, kteří Volyňské milujeme a známe, a pak nesmějí v první řadě zklamat ti, kteří z Volyňských jsou zde a již takřka dva roky mají usedlosti, někde lepší jinde horší, ale mají je.

Podejme proto ruku a nenechme je ztroskotat. Pomáhejme zacelovat rány, jež doba přinesla. Pomáhejme slovy i skutky. Dělá to pražská odbočka volyňských Čechů, dělá to vedení Svazu, dělá to Kruh přátel a také Věrná stráž. Pomáhejme šířit slzy všem a hlavně těm nejbědnějším, kteří ztratili živitele v bojích za naši svobodu.

Jak jsem byl mile překvapen obětavostí našich čtenářů a přátel, kteří k velikonočním za týden na 20.000 Kčs věnovali na Malínský fond. To znamená okamžitou pomoc pro 20 až 40 potřebných, než vyřízeny budou úřady různé nutné formality.

Přijímejte bratry a sestry do svých usedlostí, než se najde nějaké to místočko, nepřijímejte je jen jako nádeníky, ale přijímejte je jako své bratry a sestry s láskou a upřímností Volyňským vlastní. Pomozte rychle a vydatně a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Příslušníkům děl. pl. 1

Ruzyňské kasárny, které vraždou studentů dne 17. 11. 1939 vešly v širokou známost, jsou znovu domovem československých vojáků. Nástupci a pokračovatelé v tradici bývalého „Dělostřeleckého pluku Jana Žižky z Trocnova“ odstranili již mnohé, čím okupanti kasárny znesvětili. Je však třeba obnovit to, co tito novodobí Hunové zničili.

V první republice byl před kasárnami vybudován památník, připomínající, že 28. říjen byl vybojován po boku spojeneckými legiemi v první světové válce. Jména padlých legionářů, příslušníků pluku, byla na památníku vyryta. Němci zničili památník tak dokonale, že nezůstalo po něm ani stopy. Učinili tak proto, že si byli vědomi morální síly a vlivu podobných památníků.

I my jsme si toho vědomi. A proto chceme památník znovu vybudovat. Bude zde znovu stát a ke jménům padlých legionářů přibudou jména příslušníků, padlých v řadách I. čs. děl. pluku pražských dobrovolců v bojích o Těšínsko a Slovensko v letech 1918 a 1919, dále jména příslušníků pluku popravených neb umučených nacisty a konečně i jména pří-

slušníků, padlých v řadách I. čs. sboru v SSSR.

Pomník chceme vybudovat co nejdříve a co nejdůstojněji. Naše vlastní síly však k tomu nedostačují. Obrácíme se proto i na Vás v pevné víře, že nám dle svých možností pomůžete. Za jakoukoli peněžní pomoc předem srdečný děk. — Za výbor pro znovupostavení vojenského památníku v Ruzyni: mjr. Knapp, pplk. Rada.

Zájmová skupina Huleč osídlená na Podbořansku v obcích Hořesedly, Kolešovice, Kolešov, Vrvice, N. Hořovice, Zderáz a Pšovky skutečně si vede velmi dobře. Kulturní život se rozvíjí a spolková práce je na výši. Nezapomínáme a nezapomene však na naše vdovy a sirotky, kteří potřebují zvláště naší pomoci a při každé příležitosti projevujeme to prakticky. Na svatbě novomanželů Košťálových na podnět br. Balouna bylo vybráno na účet podpory vdov a sirotek 4210 Kčs. Nejštědřejším dárce byl Josef Drvota, který daroval 1000 Kčs. Dárce děkujeme a novomanželům přejeme mnoho štěstí a kus zdárného života. J. Toušek.

Osídlení volyňských Čechů — opatření nábytku

Ministerstvo zemědělství rezervovalo pro osídlení reemigrujících volyňských Čechů v různých okresech země České a Moravskoslezské zemědělské usedlosti, z nichž velká část je t. č. neosídlena. Ježto uvedení rezervovaných usedlostí do uspokojivého stavu vyža-

duje též jich vybavení nábytkem, činí OÚ a FNO následující opatření:

Reemigranti z Volyňska mohou získati jednotlivé kusy nábytku u nejbližších místních neb okresních národních výborů buď koupí nebo zápůjčkou, pokud tato zařízení jsou u nich v zásobě.

I. Nelze-li takové zařízení získati touto cestou, bude postupováno při objednávkách jednotlivců následovně:

1) Zemědělci obrátí se k příslušné osidlovací komisi ministerstva zemědělství, která vydá poukaz buď k místnímu národnímu výboru v Ústí n./Lab., kde jsme zajistili pro tuto akci na dobu nejdéle do konce července t. r. as 20 až 30 vagonů, k místnímu národnímu výboru v Teplicích-Sanově, kde je zajištěno asi 15 vagonů, neb k místnímu národnímu výboru v Chebu, u kterého jest asi 10 vagonů jednotlivých kusů nábytku.

Sklady těchto národních výborů vydají žadateli listinu o propůjčení a správně konfisk. majetku, ve kterých budou uvedeny nejen jednotlivé druhy vydaného nábytku, ale i odhadní cena. Tato listina bude současně povolením k převozu jednotlivých kusů nábytku do nového bydliště reemigranta.

První exemplář obdrží strana kupující, druhý exemplář bude zaslán příslušnému místnímu národnímu výboru nového bydliště reemigranta, za účelem provedení přihlášení k soupisu nepřátelského majetku dle směrnic osidlovacího úřadu a fondu národní obnovy č. 395/46 pres., třetí exemplář je určen pro vyúčtování mezi FNO a ministerstvem zemědělství a konečně čtvrtý exemplář zůstane u skladu místního národního výboru jako doklad o výdeji.

2) Nezemědělci, t. j. řemeslníci, dělníci a pod., postupují obdobně jako v ad. 1). Poukazy k místním národním výborům v Ústí n./Labem, Teplicích-Sanově nebo Chebu, obsahující stejná data jako ad 1) budou však vydávati jediné příslušné okresní národní výbory, v jejichž správním obvodu mají žadatelé svá nová bydliště. Postup vydání svršků bude obdobný jako ad 1), s výjimkou toho, že třetí exemplář bude sloužiti pro zvláštní vyúčtování.

Dopravu musí si tito žadatelé obstarati na svůj náklad, pokud nebude uhrazena jiným způsobem.

II. Při hromadných objednávkách zemědělců bude zachován tento postup:

Osidlovací komise min. zemědělství vyhotoví poukazy k odběru nejnütnějšího zařízení ze skladů národních výborů vpředu uvedených. Osidlovací komise zašlou tyto poukazy se sumárním výkazem požadovaného zařízení osidlovacím komisím ministerstva zemědělství v místě skladů národních výborů (Ústí n./Lab., Teplice-Sanov, Cheb) za účelem převzetí nábytku, a postarají se současně i o jeho převezení.

Jelikož úhrada za takové hromadné převzetí nábytku bude vyrovnána kontokorentně mezi Fondem národní obnovy a Národním pozemkovým fondem, odpadá pak povinnost přihlašování dle směrnice OÚ a FNO č. 395/46 pres., jak naznačeno ve čl. 1. tohoto připsu.

Ze života pražské odbočky SČV

V jednotě síla — praví se v jednom z článků Věrné stráže. O tom nejlépe svědčí organizační život pražské odbočky. Organizačně mladá pražská odbočka vyvíjí všestrannou činnost. K utužení a vzájemnému poznání byl uspořádán přátelský večírek dne 15. dubna v sále kavárny „Daliborka“ v Praze, který se velmi dobře vydařil. I když byl pořádán pouze pro členy a jejich přátele (pro širší veřejnost bude uspořádán později) byl projevem velkého zájmu i ostatní pražskou veřejností, o čemž svědčila velká návštěva, a též přítomnost významných osobností.

Češi z Volyně, usedli v Praze, jsou zde v oblíbení. Propůjčení sálu majitelem kavárny „Daliborka“ v Praze a vystoupení účinkujících (zdarma) bylo toho nejlepší dokladem.

O zdar večírku se především zasloužila známá pracovnice pražské

odbočky, sociální referentka sestra Marie Dostálová, která uvítala přítomné a zahájila programovou část večírku.

Paní M. Pixová-Čubrová, členka Národního divadla v Praze, za klavírního doprovodu p. Dra Čubra zazpívala s opravdovým nadšením arie a písně z oper P. I. Čajkovského. Báseň Jiřího Rébla-Volyňského „K návratu do vlasti“ přednesená sl. M. Srncovou působila mocným dojmem. Arie z opery B. Smetany a písně Fr. Kmocha přednesla v pěkném podání pí Ludmila Bendlová, členka Čs. rozhlasu, za klavírního doprovodu p. Dra Strnada. Krásným doplňkem programu bylo předvedení plastického tance. Po přestávce následovala taneční zábava, která byla krásným, harmonickým doplňkem večírku. Rozcházeli jsme se neradi, avšak v naději, že se opět sejdeme. Naši práci zdar. Jar. Mec.

Krajané z Volyně!

Ústřední sociální pojišťovna v Praze-Smíchov čp. 1292 vyzývá všechny krajanů, kteří v SSSR pobírali důchod ze sociálního pojištění, ať invalidní, starobní, vdovský neb sirotčí, aby se u ní přihlásili se svými nároky. Je nutno předložit doklady o tom, že důchod pobírali (dovídku, osvědčení a pod.). Upozorňujeme, že toto se týká pouze pensí příznaných z pracovního poměru.

Invalidé z války, vdovy a sirotci po padlých vojácích hlásí své nároky prostřednictvím Svazu Čechů z Volyně u Státního úřadu pro válečné poškozené v Praze-Karlíně bydlí-li v Čechách, aneb u téhož úřadu v Brně, bydlí-li na Moravě.

Podbořanské kulturní pátky, pořádané místní osvětovou radou za účasti místních profesorů a jiných kulturních pracovníků, byly zahájeny loutkovou divadelní hrou „Doktor Faust“, již předvedl k uctění jubilea zakladatele českého loutkářství Matěje Kopeckého lout. soubor místního reál. gymnasia.

21. března přednášel prof. Šefrna na thema „Chyby, jichž se dopouštíme v myšlení“.

28. III. 1947 přednáška řed. gym. Mil. Wajse „Lužice, slovanský problém dneška“. (Se světelnými obrazy).

11. IV. 1947 přednáška odb. učitelé M. Marka „O české minulosti Podbořan“.

18. IV. 1947 přednáška univ. prof. Smilauera „Krása českého jazyka“.

25. IV. 1947 přednáška prof. Kudělky „Malířství 19. století“.

Další program kulturních pátků bude včas oznámen. Podbořanskou veřejnost na tyto kulturní pátky upozorňujeme a zveme k účasti. Mk

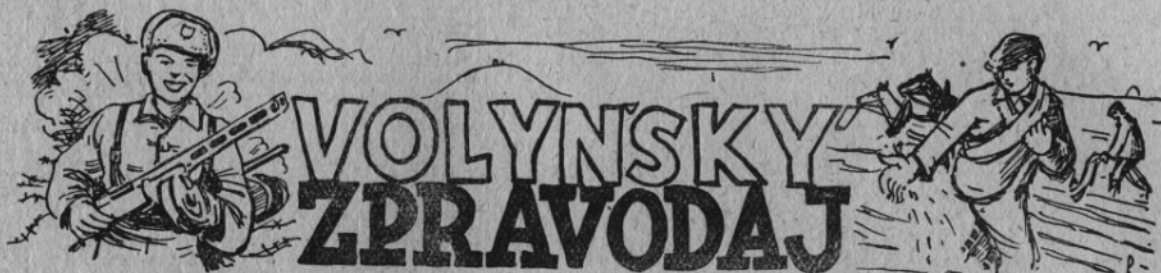
Volyňští nezapomínají svých padlých. Volyňští bratři ze zájmové skupiny Buršovka, usazení v Liběšovicích, Siřemu, Soběchlebech a Černoci M., uctí památku svých padlých bratří pořízením památníku v obci Liběšovicích za 50.000 Kčs. Podnět k tomuto opravdu krásnému činu dal předseda místní organizace lidové strany br. Mašek a lidová strana věnovala na ten účel 10.000 Kčs. Sami krajané věnovali dobrovolnou daň 1000 Kčs za jednoho příslušníka, t. j. celkem 40.000 Kčs. Zbytek bude získán výtěžkem slavnosti při odhalení pomníku, která se připravuje na 18. květen t. r. Památník bude znázorňovati generála Svobodu a ponese jména padlých z této obce, kteří za vlast a její svobodu bojovali a tuto již nespátřili.

Poděkování za telegram. Kancelář presidenta republiky požádala reemigrační odbor ministerstva sociální péče, aby tlumočil poděkování volyňským Čechům, kteří panu prezidentovi poslali pozdravný telegram tohoto znění:

„61 - Kolín - 133 40 22 1715. — Volyňští Češi usazení až dosud v okrese bazarském a v ivanovickém Žito-míru a vracející se do vlasti posílají Vám nejsrdčejší pozdrav a vřelý dík za péči jim prokázanou.

Zvedelík, Pytlík, Malina, Teplík.“

Dne 15. IV. 1947 (úterý) navštívil ministr národní obrany arm. gen. L. Svoboda v doprovodu náč. hl. št. arm. gen. B. Bočka shromažďovací středisko pro vol. reemigranty v Žatci.

Podle rozhodnutí výboru SČV ze dne 17. IV. 1947 bude se konati valná schůze dne 11. V. 1947. Návrhy k projednání na valné schůzi zašlete nejpozději do 4. V. 1947.

Svaz Čechů z Volyně prohlašuje za neplatnou členskou legitimaci čís. 1112 na jméno Vladimíra Bendla.

Pražským členům

Svaz Čechů z Volyně, odbočka v Praze, oznamuje všem Čechům z Volyně bydlícím v Praze, kteří mají děti a chtěli by je umístiti bezplatně v letním období v ozdravných zemského národního výboru v Praze, necht se přihlásit na členskou schůzi (vždy ve čtvrtek) aneb písemně na adresu pražské odbočky v Praze I, Celetná ul. 19, rest. U červeného orla. O možnosti umístění dětí v těchto ozdravných i mimopražských členů SČV se jedná.

České vlnářské závody v Aši, národní podnik, nám píší:

Jelikož s dosud u nás zaměstnanými volyňskými Čechy máme po stránce pracovní morálky velice dobré zkušenosti, prosíme Vás, abyste nám zaslali větší počet těchto pracovníků, pokud dosud nejsou umístěni.

Potřebovali bychom hlavně síly mladší, které bychom si sami zapracovali do oboru tkalcovského.

Stravovati se mohou u nás v závodní kuchyni, o ubytování se postaráme a jejich práci zaplatíme tak, aby byli spokojeni.

Děkujeme Vám předem za Vaši spolupráci a brzké zprávy ve shora uvedené záležitosti a poroučíme se Vám.

Presídlovací stanice Košice hlásí, že z transportu reemigrantů volyňských Čechů ze dne 1. IV. byly dopraveny na dětské oddělení státní nemocnice v Košicích Anna Olejníková, narozená dne 24. července 1946 a Jarina Hladíková, narozená dne 17. listopadu 1946 (na diagnosu zápal plic). Obě děti dnes ráno nemoci podlehla.

Dary na Malínský fond. Na svatbě br. Jar. Chvalovského z Kupičova a sl. Hany Hůrkové v Buškovcích bylo vybráno na popud br. Duška 1048 Kčs. Volyňští bratři v Strachotíně sebrali mezi sebou 1950 Kčs. Na hasičské zábavě v Buškovcích sebráno 1506 Kčs. Na podnět M. Slámy a M. Matušovského sebráno na svatbě br. Ne-

svatby a sl. Vajgllové v Chotiměři 1700 Kčs. Na uvítacím večírku v Jistebníku nad Odrou sebráno 1500 Kčs. Na svatbě br. Josefa Jakubova v Odrovicích sebráno br. Bařou 800 Kčs. Na svatbě Václava Knopa a Mařenky Kučabové ve St. Týně věnováno 1050 Kčs. Arcibiskup Dr. Beran, Praha 500 Kčs. Ant. Šorma a bratři z Konojed 600 Kčs. Ostatní menší dárci dostanou poděkování přímo. Všem novomanželům a dárcům, kteří přispěli, patří naše vřelé a upřímné díky. Prosíme o následování. Pamatujte všude a při každé příležitosti na Malínský fond.

Na darech z Malínského fondu vyplaceno od posledního kvitování 14.450 Kčs. Žádosti o podporu podávají se na Svaz Čechů z Volyně, Žatec. Bez jeho poukazu nemůže Kruh přátel žádostem vyhověti.

Pochvala, která potěšila. Na rolníko-chmelařské škole v Žatci, kde studuje značný počet Volyňských, konala se inspekce. První byli zkoušeni studenti z Volyně a v obou třídách čestně obstáli před ostatními. Veřejná pochvala všechny povzbudila. I my máme radost a děkujeme našim chlapcům za jejich píli a svědomitost a profesorskému sboru v čele s panem ředitelem za kladný a upřímný postoj k naší volyňské mládeži.

Kruh přátel vol. Čechů.

V neděli dne 20. IV. 1947 došlo v Žatci k automobilové nehodě, při které přišel o život Jiří Jaček, vol. Čech, zahr. voják. Antonín Procházka, také vol. Čech a zahr. voják, utrpěl těžké zranění.

Blahopřání

Škpt. Jaroslavu Kozákovi a škpt. Jaroslavu Pernému srdečně blahopřeje k jmeninám redakce.

Blahopřání. Panu Jaroslavovi Matušovi, rolníkovi v Žatci, k jeho jmeninám dne 27. dubna dovoluji si vše nejlepší přát jeho zaměstnanci.

Blahopřání. Panu Jaroslavovi Chudobovi, redaktoru Věrné stráže, a jeho paní Jaroslavě k jmeninám blahopřeji jeho spolupracovníci, zaměstnanci redakce i administrace, J. Dušek, Lída Černá, Josef Pavlík a Kruh přátel.

Blahopřání. Jaroslavu Židlickému, Jaroslavu Chvalkovskému, Jaroslavu Tošnerovi z Kupičova a všem volyňským Jaroslavům a Jaroslavinkám přeje vše nejlepší k jmeninám J. Dušek a Kruh přátel volyňských Čechů.

Blahopřání. Jaroslavu Šustrovi ze Smolárny k jmeninám blahopřeje J. Dušek.

Upozornění administrace

Již třikrát byly přiloženy složenky na zaplacení předplatného. Dodnes nám dluží čtenáři:

	Kčs
Morava	40.800
Čechy	40.800
Žatec	40.320
Podbořany	32.400
	154.320

Prosíme snažně, aby bylo použito k zaplacení složenky z č. 12., abychom nemuseli upomínat. Musíme splnit my své povinnosti k Vám, splňte je i Vy. Děkujeme.

Malý OZNAMOVATEL

Oznámení sňatku

Nada Krejčová a Milan Laube, Vrbová č. 2, p. Nebanice u Chebu, oznamují, že jejich sňatku bude požehnáno v sobotu 26. dubna 1947 o 3. hod. odpo. v chrámu Páně sv. Osvalda v Nebanicích.

Blahoslava Hejdová a Josef Poljak dovoluji si oznámiti, že uzavřou občanský sňatek dne 26. dubna 1947 na ONV v Žatci.

Marta Kovaříková a Vladimír Kendík dovoluji si oznámiti, že jejich sňatku požehnáno bude v neděli dne 27. dubna 1947 o 15. hod. v kostele pravosl. církve v Praze II, Reslova ul.

Volná místa

Styčný důstojník u OKMZ ve Znojmě hledá zájemce o místo varhaníka v Nové Vsi čp. 13 u Lukova. K místu patří zemědělská usedlost 5 ha, kompletně zařízená. Žadatel necht se hlásit urychleně na osídlovací komisi ve Znojmě u kpt. Jiráka.

Dětský domov péče o mládež v Boskovicích na Moravě nabízí místo pro jednu až dvě děvčata. Plat až 1000 Kčs a celé zaopatrání. Kdo má zájem, necht se přihlásit na adresu: Boskovice, Smetanova ul. 371, Dětský domov.

Rodina evang. faráře hledá milou pomocnici v domácnosti. Elektrická kuchyň, ústřední topení. Nabídka: pí Lydie Bisková, choť ing., Praha-Braník, Nad lomem 14.

Česká Lípa oznamuje, že v České Lípě v Liberecké ulici se uvolnila autodílna. Má-li některý z vol. reem. zájem, necht se přihlásit u styč. důst. při ONV v Č. Lípě.

A. Loňková, Praha XII, Stalinova 37, hledá slušná a hodná děvčata pro domácnost. Dívky by byly úplně v domácím prostředí. Hlaste se na výše uvedenou adresu!

L. Výborná, Praha XII, Korunní 20, hledá do své domácnosti pěstounku k 2 dětem v stáří 1 a 3 roky (1000 až 1200 Kčs měs.) a pomocnici v domácnosti. Napište na výše uvedenou adresu!

Hledáme!

Jan Jersák, reem, z Volyně, nar. 21. 5. 1891, který přijel dne 10. 2. 47 z Volyně, pátrá po svém synu Romanu Jersákově, nar. 19. 1. 1921 v Kuntangu v Elzas-Lotrinsku, volyň. Čechu, posledně bytem Rovno, Kopernicková č. 24, povoláním holič, vojn. čs. armády z SSSR, do níž vstoupil v Kamenci Podolském v r. 1944.

Jmenovaný byl raněn u Dukly na Slovensku a od té doby jest neznámý.

Prosíme, aby jeho spolubojovníci od Dukly, nebo kteří s ním sloužili v armádě a o tomto by něco věděli, podali ihned zprávu shromažďovacímu středisku v Podbořanech.

Volyň. Češka pí Růžena Slepíčková, nar. 10. 4. 1917 v Michalovci, SSSR, pátrá po svém manželu, Miroslavu Slepíčkově, nar. 21. 2. 1917 v Michalovci, SSSR, vojínu 2. čs. par. brigády z SSSR, který byl naposled asi v březnu 1945 léčen v nemocnici v Tatranské Lomnici a více nemá o něm zpráv.

Prosíme jeho spolubojovníci, kteří s ním sloužili v armádě a cokoliv o jeho osudu vědí, aby podali ihned

zprávu shromažďovacímu středisku v Podbořanech.

Kdo z bývalých příslušníků 1. tankové brigády v SSSR ví o smrti Michala Olchovského ze Zdobunova, necht' to oznámí písemně: Por. A. Blažek, Praha II, Vyšehradská 27.

Hledá se rodina Kolocova z Hrušvice a Vladimíra Kočiny kováře z Dembrovky. Zprávy sdělte: Václav Venygr, Kocleřov čp. 90.

Kdo ví, kde je Anna Júnová, pište Marii Hrazdílové, Líčkov 60 p. Liběšice u Zátce.

Annu Hulinskou z Křemence, vdovu, hledá Josef Herblich, Soběchleby p. Blšany.

Josef Blaha ze Zával at píše: J. Blaha, Soběchleby 2, p. Blšany.

Václava Klabana z Ulbárova s manželkou Vlastou hledá Josef Vyletěl, Dolní Řepčice č. 7, p. Ploskovice.

Vladimír Baťa, Našiměřice p. Olbramovice, hledá Josefa Zdebu z Klišťiky.

Václav Venygr, Kocleřov 90, p. Dvůr Králové n. L., hledá Emila neb Vladimíra Nesvadbu z Hrušovic, okr. Rovno na Volyni.

Konst. Škopan, Damnice 65 p. Jiřice hledá Josefa Kirela z Mšišina a Josefa Marišku z Leonky.

Josef Pelc, učitel v. v. necht' ihned oznámí svoji adresu na Svaz Čechů z Volyně. Kdo jmenovaného zná, necht' ho na tuto zprávu upozorní.

Václav Šprinc z Ameriky hledá bratra Jaroslava Šprince z Krivucký a rodinu Frant. Horinka ze Straklova. Zprávy sdělte: Růžena Hibrantová v Souši u Mostu.

Josef Hoberník, Hrušovany p. Polepy hledá Marii a Josefa Jarolímka ze Starého Terečna.

J. Pospíšil, Vratislavice n. Odrou 569, p. loco, hledá bratra Karla Pospíšila z Dlouhého Pole.

Kdo zná Alexandra Vaňku ze Zálesí na Volyni, nyní pravděpodobně v některém středisku na Moravě, necht' to sdělí na adresu: Vladimír Holec, Dobříčany čp. 65, p. Trnovany u Zátce.

Vladimír Dolanský hledá svého otce Antonína aneb svého bratra Jaroslava Dolanského aneb svoji sestru Emilii Šantrochovou, kteří jsou údajně usídleni kdesi na Moravě. Zprávu lask. podejte na adresu: Jan Měc, Žatec, Leninova 8.

Kdo zná místo pobytu Alexa Králíčka, nar. 1911 v Rubaném Mostě, posledně bytem v Žitoměra, necht' to laskavě oznámí na adresu Anastazie Králíčkové, shromažďovací středisko vol. Čechů v Berouně.

Josef Lamr, nar. 6. 8. 1899 v Moldavě na Volyni, se žádá o udání adresy na Svaz Čechů z Volyně.

Karel Polaček z Mirošína necht' se ohlásí na adresu Josef Červinský, Lovosice, třída maršála Koněva 20.

TISKOPISY KNIHY ČASOPISY

Knihtiskárna

SVOBODA

POBOČNÝ ZÁVOD ŽATEC

Telefon číslo 374

V Žatci, kde se budete cítiti jako doma:

RESTAURACE

JOSEF TABULKA „U POŠTY“

Žatec, Masarykova 351 - Telef. 593

Snídaně, obědy, večeře, vyleželé pivo, výběr
né likéry, pokoje k přenocování

Až budete v Žatci, nezapomeňte přijít mezi své

Odborné opravy všech druhů radiopřijímačů

provádí

Boh. Cibuš

národní správce

ŽATEC

Dvořákova ulice číslo 29.26 (za divadlem)

Vína a likéry

nejlepší jakosti nakoupíte
u fy

M. Mathes

ŽATEC,

Nádražní schody

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz ČzV nákl. Družstva „Domovina“. Odpovědný redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova ul. 1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec, Nádražní schody 199, telefon 628. Administrátor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon 374 a 390. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gze-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.